

Jaroslav Velinský - Ostrov kapitána Doughertyho

2.část

"Takových dřavých kamenů se na některých pobřežích povalují celé hromady, i když nebývají takhle pravidelné. Kdoví, z čeho ta povídačka vznikla. Možná jenom z toho. Že se to dá navléknout na řemínek a nosit na krku."

"Jak bych našel toho Doughertyho, kapitáne?"

"K čemu vám to bude?"

"Mohl by znát Parsonsova švagra."

"Docela jistě vám to řeknou na ředitelství Antarctic Merchant Marine nebo v přístavním úřadě. Mají tam ročenku londýnského Lloydu."

Vrátil jsem oblázek do kapsy, poděkoval jsem a rozloučil se: protože dopravní pás právě zastavil a nechtělo se mi čekat, dal jsem se inspirovat obrovským portrétem Mike Lou Rustla, který se šprýmovně zubil do zálivu, a použil jsem telefonní automat na molu.

Když jsem se zeptal na loď James Stewart, na které je kapitánem nějaký Dougherty, řekli mi, že v ročence nic takového nemají.

"To znamená, že je ročenka neúplná?" řekl jsem.

"Jsme napojeni na ústřední databanku v Londýně," zněla odpověď. "Pokud ta loď v ročence není, znamená to, že neexistuje, pane."

"A kapitán Dougherty?" . "Taky ne. Bnd je v penzi, nebo umřel, pane."

Hlavu jsem si s tím moc nelámал. Kdoví, kdy loď James Stewart pod vedením kapitána Doughertyho přistála u ostrova, kde Jack Parsons sebral svoje obázky. Od té doby se James Stewart mohl desetkrát potopit i s kapitánem Doughertym.

Nebo ho dali do šrotu a kapitána do důchodu, to se ví.

Nemělo žádný smysl po tom pátrat. Svět je plný Ostrovu hrůzy. Například z jednoho jsem chtěl vysvobodit Gladys Morgensternová.

Nechal jsem vůz na parkovišti u větrací věže číslo tři. Když jsem jel metrem do prvního obvodu, vykládali právě v televizi, že Mike Lou Rustle nenavštívil slavnost zahájení provozu osmého reaktoru elektrárny v satelitním městě. Protože je lehce nachlazen, ale jeho volební projev v šestém obvodu se uskuteční v plánovaném termínu. Dále jsem se dověděl, že Mike Lou Rustle doporučuje koberce firmy KHADIW, které jsou plastické a samočisticí, v provedení zlato, bílá i multicolor. Nato se objevil sám Mike a prohodil pár bonmotů, které nikdo neposlouchal. Lidem, kteří jezdí metrem, je všechno jedno. Guvernér jako guvernér. Mají to za jedny peníze.

Y prvním obvodu jsou banky, v budově FIRST WEST-AXTARCTIC jsem znal jistého Eddieho FinnUw-

sona, který mi svého času sliboval všechno na světě, když mu pomůžu z nepříjemného maléru. Učinil jsem to tehdy zcela nezištně, takže bylo načase přihlásit se o nějaký ten úrok.

V předsíni jeho kanceláře visel módní dámský plášť z kůže tučňáku: jsou pořádně drahé, přičemž cenu neurčuje materiál, ale technologie, kterou se kožky zbavují rybího smradu. Patřil Eddieho sekretářce, na jejímž impozantním poprsí můj pohled neochvějně setrval: dokud mé nezavedla k šéfovi a nevypadla. Vypadala, že se v něm vidí, leč málokdo věděl tak dobře jako já. Že je to šéf mnohem mene významný než její tělesné parametry, se kterými zacházela, jako když o nich neví. Ale protože vypadala na nějakých dvacet jar, snad to opravdu nedělala schválně.

"Moe rád vás zase jednou vidím, Bigsi," vrhl se mi vstříc Finnlayson. sotva se za sekretářkou zavřely dveře. Co pro vás mohu udělat? Jsem vám cele k

dispozici a se mnou samozřejmě i celá naše West Antarctic. Chcete si otevřít konto?"

Řekl jsem, že toho nepotřebuju tak moc. Docela mi postačí jméno majitele konta 099765.

Vy nevíte, že čísla kont přidějuje -computer?" řekl můj přítel Eddie Finnlayson a jeho vyprchávací nadšení málem vyrazilo dveře kanceláře.

"Teď už jo." řekl jsem. "Tak se zeptejte jeho."

Vzdychl a obrátil oči ke stropu, který tam m'ají velice zajímavý: není na něm vůbec nic.

"Copak?" zeptal jsem se. "On je na to háklivý?"

"Tyhle informace jsou blokováné," řekl Finnlayson a nechal strop stropem. "Je mi líto."

"Nechci to zadarmo," řekl jsem. Moje úspory činily 5H.S W-A a pětadvacet centů.

"Peníze neve/mu," zasténal poctivý Eddie. "K ničemu by to nebylo. Počítač nepodplatíte."

Myslel jsem, že třeba někoho u počítače. Finnlayso-ne."

Ne... To je marné."

"Hm... A co takhle seznam plátců?"

Toho konta myslíte... ? Jak jste to říkal?" Nula devadesát devět sedm set šedesát pět. Potřebuju vědět, kdo a kolik pravidelně přispívá."

"S tím by se snad něco dalo dělat... Ale hro/neriskuj u."

"Taky jsem riskoval, když jsem se za vás zaručil."

Nezapomněl jsem na to, Bigsi. Jenom proto bych

vámi rad vyhověl." Podíval se na displej stolních hodin.

"Zavíráme za dvě hodiny... Až odejde obsluha compilUTu.

pokusím se... Ale nic předem nezaručuju. některá koni a

mají zdvojené, někdy i ztrojené blokování. Pokud se to povede, jak vám seznam doručím?"

"Nerad bych to svěřil poště - člověk nikdy neví."

"Přijďte na večeři k Amundsenovi," navrhl jsem mu.

"To by šlo... Ale dlouho se nezdržím."

"Můžeme si dát jenom pivo."

"Kdepak pivo," řekl a zamával rukama. "Přijít domů a být načichlý pivem... To ne, v žádném případě."

Paní Finnlaysonová je totiž náročná dáma, která si doma potrpí na takřka viktoriánské dekorum; přitom prý si ráda hodí partičku, samozřejmě ne o sirky. Tu a tam jim to udělá díru do rozpočtu a Finnlaysom se náramně zapotí, než vykoumá přijatelný švindl, jak ji zalátat.

Nakonec jsme se dohodli na tuleních lívancích, což je ve snack-baru U POLÁRNÍKA AMUNDSENA místní specialita; nikdo by dneska nevěřil, že to kdysi hrdinní dobyvatelé tajemného jižního kontinentu požírali z nouze.

Vrátil jsem se do tunelu metra a v jednom automatu jsem si dal pivo MORGENVIT SPÁČE SPECIÁL. Je to výrobek, který se dodává na pasažérské paluby kosmických lodí a nějaké ty přebytky se občas dostanou do běžného prodeje.

Utrhl jsem nezbytný dudlík a nalil do sebe půl kvartu na jeden zátah. Nějak mi při klábosení s Finnlayso-nem vyschlo v krku. Obsluhující androidka nastavila košík; odhodil jsem do něj plechovku a řekl: "Díky. Poslyšte, slečno - jaký je váš osobní vztah k DÓM?"

"První zákon androida zní: Člověk je pro tebe nedotknutelný," řekla.

"Možná, že by neškodila nějaká výjimka," řekl jsem. "Takhle je pro vás nedotknutelný i naprostý idiot."

"Proto jsme tady, pane," odpověděla bez váhání.

Z telestěny u nástupiště se na mě oknem bufetu cenil poněkud zaprášený Mike Lou Rustle. Pod ním dva androidi v montérkách opravovali zaseknutou násosku čistícího stroje a pár zevlounů na ně civělo z laviček.

Koupil jsem si balíček mentolových tyčinek, abych zapudil pivní odér z úst, a protože přijel vlak linky 0, rozjel jsem se do nemocnice.

Doktor Wellsh je vysoký, suchý, a má huňaté černé obočí, které stále vraští, takže připomíná dvě tlusté chlupaté housenky. Nejdřív mě zavedl do neutěšeného sálu v podzemí; vysekali ho do zbytku ledovce a musel jsem obléknout erární kožich a rukavice, abych nezmrzl. Pro nebožtíky je to ovšem ideální prostředí.

"Tak tady máme našeho Parsonse," řekl doktor a rozsvítil v jedné zasklené kóji, kterých tu stála dlouhá řada. "Račte se podívat."

Podíval jsem se. Nejdřív jsem si pomyslel, že to snad není Parsons. Když seděl v mé kanceláři, vypadal nadmíru sešle, ale tohle předčilo všechno moje očekávání. Jako by se scvrkl nejmíň o třetinu, hlava pouhá lebka, ruce tenké jako hůlky byly omotány fialovými žilami, strhanými a tlustými jako provazy, měl obrovská melou-novitá kolena a na jednom chodidle mu chyběly všechny prsty včetně palce. Noha byla až nad koleno zčernalá.

"Neveselý pohled," řekl jsem.

"Pohled na mrtvoly vskutku nebývá veselý," souhlasil zdvořile doktor Wellsh a zhasl. "Pojďme... Snad neuškodí trochu kávy, pane Bigsi."

Vyjeli jsme výtahem do nejvyššího patra budovy. Jsou tam prosklené stěny a zelenají se tam skutečné rostliny, pěstované v nádobách s živným roztokem. Jedna právě kvetla drobnými růžovými kvítky, z jejichž vůně se dělalo zle od žaludku.

Dal jsem si k nosu mentolovou tyčinku a chvíli se díval na svoje rodné město; věže exhaustorů čnely k ob-

loze jako prsty a v dálce se rýsovala skoro kilometr vysoká červenobíle kostkovaná tužka majáku na Reynoldso-vě mysu. Za ní bylo vidět šedý kužel Erebusu s těžkým chocholem tmavého dýmu, kterým rudě prosvítaly odlesky neviditelných plamenů.

"Tady je vaše káva, pane Bigsi..."

"Díky. Tak jak vypadá nález, doktore?"

Chvilí si čmáral mark-penem na nějaký blanket různobarevné obrazce a cvičil s obočím. Pak najednou zahodil mark-pen a řekl zprudka: "Člověče - kdo to vlastně byl, ten Jack Parsons?"

Řekl jsem mu, jak jsem pochodil na Crazy Fellow. Vstal a začal přecházet sem a tam. Když mu přišla do cesty lehká proutěná židle, odkopl ji stranou.

"Nějaký zvláštní případ?" zeptal jsem se.

Zastavil se a upřel na mě podmračený pohled. "Pane Bigsi..., ten člověk měl být dávno mrtvý. Vůbec nechápu, jak mohl pracovat na nějaké lodi. Měl všechny choroby, jaké si lze představit... Dokonce takové, jaké už dávno neexistují. Uvážíme-li celkovou sešlost organismu, neměl už ani myslet, natožpak si vyřizovat nějaké soukromé záležitosti. Říkal jste, že to neměl v hlavě v pořádku. Proč? Mluvil zmateně?"

"Možná," řekl jsem. "Nemluvili jsme spolu dlouho."

"Jak se pohyboval?"

"Přišel o holi."

"Ovšem, ta noha. Ani amputace by už nepomohla. A ta kolena... Revmatismus, dna, chorobné změny... Vůbec neohýbal nohy, vidíte?"

"Seděl na židli," řekl jsem. "Vcelku normálně."

"A - koordinace pohybů?"

"Plival do výlevky přes půl místnosti a pokaždé se strefil," řekl jsem.

"Neuvěřitelné. Představte si, že měl i skorbit." "

"Co že měl?"

"Avitaminózu. Kurdéje. Prostě nedostatek vitamínu C."

"Prý si léčil nějaké bolesti v kloubech a dásních zelím a mrkví."

Obočí se prudce zavlínalo: "Aha. Měl zkušenosti. Ale kde je získal, řekněte mi? Kdo by dneska léčil avitami-nózu zeleninou, když stačí pár pilulek

koncentrátu? Poslední případ znám jen z literatury... Byl to nějaký Japonec z té nešťastné Tošimarovy výpravy v roce 1998."

"Někteří staří lidé nedůvěřují doktorům," řekl jsem. "A na Crazy Fellow žádného nemají."

"Bez doktora se snad obejdete v případě bolestí v kloubech. Ale ty prsty na levé noze... Víte, jak staré to bylo?"

"Prý mu to začalo v pondělí."

"Necelý týden... ! Pane Bigsi - ty prsty mu umrzly."

"Prosím vás... Na palubě Crazy Fellow?"

Doktor začal znova brázdit koberec. "Dejme tomu, že měl nesnesitelné bolesti vzhledem k té poruše metabolismu purinů," bručel. "Třeba se pokoušel tišit bolesti nějakým ochlazováním. Například tekutým dusíkem. A přehnal to... Ten člověk byl kuriozita. Taková kuriozita, že o něm napíšu do Medical Bulletin."

"Na co vlastně umřel?" zeptal jsem se.

"Na všechno možné," odpověděl Wellsh. "Měl tuberkulózu s otevřeným ložiskem. Potom ta gangréna. Kar-dioskleróza... Vyžádá si to spoustu dalšího zkoumání, než to zveřejním. Například jenom ty nekrózní pseudo-lymfocyty v krevní plazmě..."

Říkal jsem už, že mi Jack Parsons k srdci nepřiřostl. Zato pro doktora Wellshe měl jako mrtvola náramnou cenu.

"Ukažte mi jeho námořnickou knížku," požádal jsem ho.

"Ale jistě... Samozřejmě."

V knížce byla spousta lodí, které Jack Parsons vystřídal za posledních třiaadvacet let. Marně jsem mezi nimi hledal Jamese Stewarta. Podíval jsem se na southamptonskou adresu -a vybledlou fotografii, jaké se dělávaly před třemi desítkami let, plochou a pevně zatavenou do plastikového podkladu.

"Říká vám to něco?" zeptal se doktor Wellsh.

"Obávám se, že ne," řekl jsem.

1 Budu se muset obrátit na VTP..."

"Nejlépe na komisaře Helderera," řekl jsem. "Je to solidní policejní úředník a udělá pro vás, co se dá."

"Díky... Ale budu vás muset jmenovat, pane Bigsi."

"To je v pořádku. Pokud byste ještě něco potřeboval, doktore - tady je moje adresa do bytu."

Zaskočil jsem si do kanceláře; Wang už byl zpátky a řekl mi, že telefony u madam Morgensternová jsou 0. K. Požádal jsem ho, aby zajel na parkoviště, kde jsem nechal vůz, a odvezl ho do garáží v suterénu.

Chvilí jsem dumal o Parsonsovi. Pokud mé na celém tom smutném případě něco zaujalo, byla to Parsonsova úpěnlivá snaha získat od Cheethama ten divný kámen. No řekněte, zajímal" by vás nějaký dřavý šutrák, mít smrt na jazyku? Mé ne. Kdybych na tom byl jako Parsons a měl v kapse deset tisíc W-A dolarů, vrazil bych je doktorům, aby mě postavili na nohy. Nebo aspoň na jednu. Jenže Jack Parsons, skoro mrtvý, mi nabízel čtyři tácy, když ukradnu Cheethamovi kámen, který podle mého názoru neměl větší cenu než jako kuriozita. Ovšem pro Cheethama bezcenný nebyl; vždyť ho vyměnil za živobytí pro Parsonsova švagra a jeho početnou rodinu.

V telefonním seznamu žádný Cheetham není, ačkoliv mu Parsons volal. Jak by tam taky byl, když uhořel v Southamptonu.

Pokud ale uhořel v Southamptonu a přitom spokojeně žije ve Vanda Townu pod falešným jménem, musel za sebe při požáru nastrčit někoho jiného. Proč asi? To nejspíš věděl Parsons a dostal za mlčení pěkný balík.

Zavolał jsem CENTRAL INFORMATION SERVICE a jménem SVLN požádal o zjištění, kdy při požáru rejdařství v Southamptonu zahynul Artur Cheetham. Taký jsem si objednal fotografii a všechno, co o něm vyšetřují. Řekli mi, že to nějaký čas potrvá.

Pak jsem sjel do garáže a vyrazil k Amundsenovi na schůzku s Finnlaysonem. Nestálo mě to ani mastný talíř; Finnlayson si přisedl na krajíček židle a strčil mi pod stolem namnohokrát poskládaný pás papíru. "Musíte mě omluvit, že se ne-zdržím," šeptal přitom astmatický. "Něco mi do toho ..."

"Budiž," řekl jsem, "koupím vám lívanec na cestu. Je to všechno?"

"Samozřejmě, že všechno."

"Díval jste se do toho?"

"Kdepak! Ještě to tak. Nechci s tím mít nic společného."

"Vypadáte, že byste nejradši neměl nic společného ani se mnou, Finnlaysonem."

"Neberte to tak, prosím vás... Snad někdy jindy..."

Narazil si tvrdák do čela a mazal pryč.

Vzápětí si ke mně přisedl Gus Cavallo z Morgenster-nových DENNÍCH LISTU, zeptal se, co to bylo za pošuka, a objednal dvě piva na svůj účet. Řekl jsem mu, že to byl jenom jeden pošuk a objednal jsem taky dvě piva. Když jsme je vypili, šli jsme po svých; vlezl jsem do vozu a řekl Wangovi, že jedeme domů.

Bydlím v jednom z těch útulných bungalowů v pátém obvodu, na břehu Yukonu, kousek za Moor Bri-dge. Mám tam dokonce u malého mola loďku s vesly a často vyrazím na řeku, i když jí do skutečného Yukonu

nechybějí jen peřeje White Horše a Five Fingers, ale taky pár kilometrů. Je to trochu drahé bydlení a taky poněkud z ruky; jenže v centru, kde jsem míval garsoniéro, musíte nosit desouder, pokud ne zrovna kyslíkovou masku. Docela mi stačí vyseďávání v Atkinson Street.

Při večeři jsem si zběžně prohlédl papír od Finnlay-sona; bylo tam třiašedesát jmen. Některá jsem znal, o některých už jsem slyšel. Byla tam i taková, která mi neříkala nic. Jedna věc mě potěšila - vedle mé zbožňované Aurory Australis Morgensternové jsem v seznamu objevil i guvernéra, takže to v nejhorším případě vypadalo na nulovou variantu.

Když jsem se převlékal do pyžama, přinesl mi Wang pouzdro potrubní pošty s nálepkou EMEGENCY HOSPITAL. Byl v něm dopis od doktora Wellshe, který mě informoval, že přiložený vzkaz našli po mém odchodu z nemocnice zastrčený mezi matracemi Parsonsovy smrtelné postele, a že se v účtě poroučí doktor Wellsh se všemi zkratkami.

Přiložený vzkaz byl útržek papírového ručníku, jaké se používají na toaletách. Na jedné straně bylo roztřeseným písmem napsáno C. BIGS SVLN. Pod tím nebylo nic víc než 59, 20S -120, 20W.

Zavolal jsem CENTRAL LIBRARY a dal si promítnout atlas. Obratem mi hodili na obrazovku nejnovější vydání. Nacvakal jsem si mapu Západní Antarktidy a jel prstem po šedesáté rovnoběžce, až jsem se setkal se stodvacátým západním poledníkem.

Málokde na světě byste našli opuštěnější místo; leží asi čtrnáct set kilometrů severně od pustého Wallgreenova pobřeží. Lodní dráhy tudy nevedou a linky vzducholodí se mu vyhýbají daleko na západ i na východ.

Není tam nic než moře, hluboké kolem pěti kilometrů.

Pustil jsem Jacka Parsonse nadobro z hlavy, nastavil jsem okna na nejhlubší bezměsíčnou noc, klimatizaci na RYBÁŘSKOU CHATRČ NA POBŘEŽÍ JIŽNÍ GEORGIE a šel jsem spát.

Ráno mi Wang řekl, že by rád zajel do Mac Murdo na rybí trh pro nějaké krevety, sumýše a hlavonožce pro kuchyň. Dal jsem mu volno na celý den a objednal si k večeři chlebičky s trepangem, tulení řízek a zelený čaj s velrybí smetanou.

Cestou do kanceláře mi to nedalo, abych na chvíli nezastavil na mostě a nepokochal se pohledem na trojnásobné sluneční halo, které tady vytváří lomená klenba. Je to vyhlášná podívaná a plno turistů už z ní dostalo zánět spojivek.

Potom jsem zajel na své bývalé pracoviště; u RE-WRITERU ještě pořád srotí dědek Wanihee, který mi za pikslu jablečného piva sjel dvě kopie Finnlaysonova seznamu. Jednu jsem si nechal a druhou s originálem jsem si poslal poštou domů.

Když jsem zaparkoval v garáži a vyjel výtahem do šestého podlaží, čekal na mě před kanceláří inspektor Tracy z Helderova oddělení VANDA TOWN POLICE.

"Neposadíte se, inspektore? Dlouho jsem vás neviděl."

Rozhlédl se a odfrkl; Isabela Hernándezová ho upoutala na okamžik jen o málo delší, než jaký by věnovala ona jemu. Potom hodil klobouk na věšák, sedl si na roh stolu a zeptal se: "Co vám chtěl Parsons?"

"Vlastně ani nevím," řekl jsem. "Můžu vám něco nabídnout?"

Tracy je vyhlášený tím, že nikomu nevěří. Tím chci říct, že není o nic horší ani o nic lepší než vyhlášení poldíci v Chi, kteří vás nejdřív přetáhnou pendrekem a pak teprv zjišťují nacionálie. Pokud je s ním inspektor

Polenski, dá se s ním jednat. Naneštěstí přišel sám a vypadal, že mu došla zaživací soda.

"Na něco jsem se ptal," zavrčel.

"A já něco odpověděl," řekl jsem. "Jak se má komisař?"

"Je na dovolené v Thala Hills. Zastupuju ho."

"To vám nezávidím. Co byste řekl pivu?"

"Nehrajte to do autu, Bigsi."

"Co vás napadá... Vždyť jsem za vámi zrovna chtěl

jít.-

"Nepovídejte. A proč?"

"Mám tady nějaké Parsonse vy peníze." Vstal jsem a otevřel trezor. "Dva tisíce západoantartických. Napíšete mi stvrzenku?"

"Jste si jistý, že to byly jenom dva tisíce?"

"Počítal to přede mnou," řekl jsem. "Tak snad jo. Myslíte, že švindloval?"

Odfrkl, vytáhl blok, parafoval stvrzenku a oddělil ji, potom shrábl peníze, pečlivě je přepočítal, na stole je pěkně sklepl dohromady a zastrčil je do vnitřní kapsy blůzy. 'A teď, milý pane Bigsi - za co jste je dostal?"

"Taky by mé to zajímalo," řekl jsem.

"Povídal jste v nemocnici, že jste ho viděl prvně. On vás taky neznal - a hned u vás nechal dva tisíce. Co za ně chtěl?"

"Něco možná jo. Jenže nevím co, inspektore."

"Neříkejte..."

"Proč bych vám lhal, když je mrtvý? Nestačil mi to říct. Než se k tomu dostal, švihlo to s ním. Zavolal jsem záchranku a peníze mi zůstaly na stole."

"Odkud je měl?"

"Nezeptal jsem se."

"Proč jste se zajímal o jeho doklady?" zkusil to Tracy z jiného konce.

"Je to zakázané?" řekl jsem. "O co vám jde? Vždyť to ani nebyl občan Vanda Townu. Pokud vím, bydlel někde v Southamptonu..."

'V ulici, kterou dávno zboursali/' ušklíbl se Tracy.

"A co má být? Nejspíš zapomněl hlásit zrněnu bydliště. Nebo mu to nestálo za to. Copak si tyhle věci někdo ověřuje? Kapitánovi je přece docela jedno, kde takový chlap bydlí. Hlavně, že souhlasí fotografie, ale možná, že se nedívají ani na tu."

"Víte, kdy tu ulici v Southamptonu zboursali?"

"Nemám ponětí."

'V roce devatenáct set třicet osm," řekl inspektor. "Chcete tvrdit, že Parsonsovi bylo sto padesát let?"

"Možná, že ne," řekl jsem. 'Ale jako mrtvola vypadal na dvě stě padesát."

"Proč jste se vyptával na jeho příbuzné?"

"Protože se zmínil o nějakém švagrovi. Myslím, že mu ty prachy pošlu, inspektore."

Tracy se chvíli ponuře rozhlížel kanceláří. Pak najednou vybafl: "Povídali mi, že jste na Crazy Fellow ukazoval nějaký kámen. O co jde?"

"Nikolivěk o Comet of Kimberley," řekl jsem. "Je to obyčejný šutr s dírkou. Parsons mi ho dal."

"Dal vám ho... Jako suvenýr, jo?"

"Jo. Jako suvenýr. Hned jak přišel, hrábl do kapsy a povídá: "Tak zaprvé, pane Bigsi, vemte si tuhleto věcičku. Koupil jsem to v Hong Kongu a je to pro štěstí.""

"A to vám mám věřit?"

"Jak chcete, inspektore."

"Ukažte mi to."

Měl jsem kámen pořád v kapse. Vytáhl jsem ho a podal Tracymu. "Hm," udělal a nadhodil ho v dlani, "ftikáte v Hong Kongu... ?"

"On to říkal."

"Na lodi jste se o tom nezmínil."

"Proč bych se o tom zmiňoval? Ptal jsem se na tu věc jenom tak, aby řeč nestála."

"Vy se někdy ptáte jenom tak, aby řeč nestála?"

"Někdy taky, inspektore. Jsem obyčejný civil."

"Tumáte," řekl a hodil mi oblázek. "Uvidíme, jaké štěstí vám přinese. Vemte si klobouk, nebo co nosíte na palici, a doprovodte mě laskavě k nám ."

"K čemu to, inspektore?"

"Tak se podívejte, kamarádíčku... Vypadá to tak, že Parsons, obyčejný šupák s melbournského přístavu, připluje na lodi Crazy Fellow do Mac Murdo. Sledujete mě? Načež ten šupák; který má notabene v papírech neplatnou adresu, vypadne z lodi a najednou má deset tisíc W-A dolarů. A jak ty prachy má, co udělá? Sebere se a peláší k panu Bigsovi, aby se s ním šábnul. Co vy na to? Snad abychom šli."

Zeptal jsem se, jestli si ještě můžu zavolat; ukázal mi bradou na telefon. Zmáčkl jsem MAYFAER 016.

"Ano... ?!"

"Christy. Věci se hýbají. Právě hodlám vyrazit na důležitou schůzku. Jenže mám v kanceláři inspektora Tracyho, který mě chce sbalit."

"Souvisí to nějak - ?"

"Ne. Ta schůzka ano."

"Co pro vás mohu udělat?"

"Vymluvte mu to."

"Dobře... Tak mi ho dejte."

Předakjsem sluchátko inspektorovi a řekl, že si ho přeje madam Morgensternová. Samozřejmě mi to nevěřil/Inspektor Traey," zahulákal.

Dal jsem si nohy na stůl a točil palci na břiše.

"Přesto bych to rád slyšel od pana guvernéra," hučel Tracy. "Prosím... Jak si přejeté. Pokud to potvrdí... Ovšem, madam... Tracy. Inspektor Ben Tracy, ... Ano, zastupuju ho... Za málo, madam."

Kývl na mě a vrazil mi sluchátko.

"Proboha, Christy," řekla tiše. "bude chtít potvrzení od Johna. Co když mu zavolají do Mawsonu?"

"Dupněte si," řekl jsem. "Naše vyhlášená demokracie, lidská práva atakdale. Jste první dáma Zapadni Antarktidy."

"Doufám, že víte, co děláte, Christy... ?!"

"Jak by ne," řekl jsem. "Vjíždím do šraňků pro váš úsměv, Gladys. Že pozdravuju Johnnyho."

"Poslyšte -je to hezké, když mi říkáte Gladys."

"Nashledanou," řekl jsem a honem zavěsil.

"Tak dobře," zavrčel na mě Tracy. "Povídala, že přebírá odpovědnost. Ale nemyslete si, že o tom nebudu referovat Helderovi, až se vrátí. Takhle se mi to líbí ještě méně než předtím, rozumíte?"

"Já se vám nedivím," řekl jsem. "Otevřete si na někoho hubu a on je to guvernéra kámoš. To máte jako s tím Parsonsem... Jak jsem mohl vědět, co je zač? Vypadal jako šupák a v kapse měl deset táců."

Změřil si mě, odplivl si na podlahu, sebral z věšáku svou hučku, nepozdravil a šel.

Začal jsem Stanem Travelem, který byl v seznamu plátců konta 099765 skoro na konci za nim už byl jenom nějaký Salvátore Alfonso Valentine, dovozce dámského prádla.

S Travelem jsem už párkrát dělal rozhovor pro noviny; je to někdejší přeborník v kulturistice a vystupuje v supervizních filmech v rolích netopýřích mužů, Tarzanů a astronautů, kteří svádějí vítězné bitvy s gTimovými potvory na planetách Alf Eridana. Paničky, zvláště ty středních let, jsou z něj paf a kazety s jeho Cvskapáda-mi jsou vždycky na špičce žebříčku.

Pro SYuj interiér, samozřejmě taky od Sergmího, si obstaral androidy v ženském provedení; jsou náramné

chic a museli stát balík, pokud se ovšem neušetřilo na mozkové kapacitě.

Pokud se interiéru týče, kolují o něm divoké fámy; ve skutečnosti není o nic šílenější než ilustrace v katalogu Travelových filmů. Salón, ve kterém přijímá návštěvy, je dokonce mnohem střízlivější, pokud si odmyslíte něco zanedbatelných detailů: třímetrového motýla s lidskou hlavou místo lustru, elipsovité bazén s růžovým vodotryskem a obrovské renesanční dno, za kterým se nepřetržitě odehrávají vesměs nepochopitelné děje v holografické projekci. Právě ve chvíli, kdy mě do salónu zavedl andy s nafukovacím poprsím. POMPADOUR SIZE 05, tam na zeleném pažitě parta zpustlých pidižvíků s kozíma nohama obtěžovala spoře oděnou dívčí kapelu, hudoucí na šalmaje melodie plně vášně a kiksů. Jinak už tam není nic výjimečného kromě několika křesel v podobě naducaných matrón s pohostinnými klíny a sloupu s korintskou hlavicí, na které se po vás otáčí žlutý tulipán Rustlova telefonu, jako by se nemohl dočkat chvíle, kdy už do něj konečně někdo plivne.

Na mramorové obrubě bazénu seděla slečna, neměla na sobě nic a šplouchala si nohama v růžové vodě.

"Fialky, jež nás k milování svádí, nic nevědí a nic též neprozradí," řekla a zahoupala nadry sem a tam. "Ach, promiňte - myslela jsem, že jeto pan Travel."

"Co jste to říkala?" zeptal jsem se.

"To byl Shakespeare, pane."

"Browninga mám radši," řekl jsem.

"Obávám se, že mi Browninga nezakódovali," vzdychla.

"Nic si z toho nedělejte," potěšil jsem ji. "Shakespeare stačí. Ti ostatní od něj jenom opisovali. Christy Bigs jméno mé novinář."

"Říkejte mi Diano," odvětila s cudným ruměncem a ladným gestem ukázala k oknu. "Pan Travel..."

Stan Travel, oděný do huňatého županu a prapodivných pantofli, přivázaných ke kotníkům řemínky, prošel dvěma kozonohy a tepanou mříží. "Haló, Bigsi," řekl, "čemu vděčím za vaši návštěvu? Že byste neměl čím kazit papír?"

"Zhodnocuju ho," řekl jsem. "Přesto vám děkuji, že jste se tak uznale vyjádřil o práci druhého."

Podíval se na mé vybledlýma očima. Měl pod nimi tmavé kruhy, což by zřejmě dámy považovaly za zajímavé. Pro mě to byl jenom důkaz, že

špatně spí, pokud ovšem nebyl včera na flámu. "Jak se daří?" řekl jsem.

"V mezích možností," řekl a klesl do mateřské náruče nejtlustší babizny. "Hej, milánku," křikl na krásku u bazénu, "nech toho cachtání a přines hostovi něco k pití. Co si dáte, Bigsi?"

"Když to musí být, tak FF... Bez ledu."

Android Diana vstal a lадně odhopkoval, nechávaje za sebou na podlaze mokré tlapoty. "Sedněte si někam," řekl Travel. "Třeba na tu blondýnu s kostkovanou zástěrou."

Posadil jsem se, blondýna se zavrtěla a podepřela mi měkkou dlaní loket. "Co teď točíte?" zeptal jsem se.

"Zase něco s Hendersonem," řekl Travel. "Chcete o tom psát?"

"Ještě nevím... O čem to bude?"

"Antika, kamaráde... Héraklés and Company. Plno nahatých ženských. Dokonce praví koně z Argentiny. Víc by vám řekl Henderson. Scénář jsem zatím neviděl, tak se jenom tak povšechně připravuju." Pohodil bradou k tomu blázinci za oknem. "Prostředí... Ne že by mě to bavilo. Někdy mám dojem, že to tu smrdí jak v chlívků."

Diana přinesla moje sladomléčné pití a posloužila další ukázkou z díla nesmrtelného alžbětince: "Mé vlasy o stín se ti vynasnaží, ba chvílemi tě i má slza svlaží." A dodala: "Váš drink, pane."

"Udělej mi něco k vůli, milánku," řekl Stan Travel. "Najdi si ve sklepe pořádný kus provazu a pověs se v hale na lustru. Kdo takhle mizerně deklamuje blankvers, nic lepšího nezaslouží."

"Jak si přeješ, ó Hérakle," odvětila Diana a vytratila se.

"Ó Hérakle!" řekl Travel a odplivl si do růžové vody v bazénu. "Čert aby to vzal. Jako by nestačil Tarzan, John Carter a Invisible Sam. Víte, jak dlouho už toho neviditelného idiota točím? Šestý rok."

"Aspoň máte nějakou změnu," řekl jsem.

"Jedině v kostýmu. Jinak jsou ty Hendersonovy šaškárny pořád o tom samém, pokud vůbec o něčem."

"Copak musíte brát každou roli?"

"Jak se to vezme... Nemusel bych. Takový Flannagan na to čeká. Jenže pak by to vypadalo, že dostal přednost. Že jsem odkecaný. Vy byste to napsal první."

"Být vámi, bylo by mi to jedno. Prachů máte dost, ne?"

Nasadil svůj neodolatelný úsměv. "Něco lepšího, Bigsi."

"Copak?" zeptal jsem se. "Snad ne podíly u Oře Mine?"

Zasmál se nahlas. "Něco podobného," řekl. "Až se budou vyplácet dividendy, poskytnu vám exkluzivní rozhovor, chcete?"

"To vypadá na nějaký tajný podnik," řekl jsem.

"Zatím co nejtajnější," řekl se, zatímco ho křeslo bodře popleskávalo po rameni. "Prvotřídní byznis, kamaráde."

"Podle vašeho rozverného chování to vypadá na pěkně výnosnou kulišárnu," řekl jsem. "Aspoň deset papírů měsíčně."

Přestal se smát, "Proč zrovna deset?" zeptal se.

"Patnáct procent je právě únosná cena za mlčení," řekl jsem.

"Co tím myslíte?"

"Vaše pravidelné příspěvky na konto 099765," řekl jsem. "Platíte patnáct set každý měsíc za to, že ten váš švindl zůstane pod pokličkou."

Něco ruplo a Travelovo křeslo zaúpělo. Zahodil ulomený prst na koberec a řekl: "Sakra... Kdybych nevěděl, že jste celkem férový chlap..."

"Naštěstí to víte," řekl jsem.

"Bez záruky," na to Travel. "O co vám jde?"

"Chci vědět, kdo je majitelem toho konta."

"A odkud víte..."

"Náhodou. Nezáleží na tom. Co mi můžete říct, Tra-vele?"

"Chcete typ na rozhovor pro SVLN? Jste blázen. Kdybych věděl, kdo se za tím číslem schovává, dávno bych mu byl zakroutil krkem."

"Nepomohlo by to jenom vám."

"Nelítáte v něčem taky?"

"Já ne. Ale spousta jiných . Někdo třeba jenom za dvě stovky, další tady za tři tisíce."

"Někdo nám platí, abyste se v tom šoural?"

"Vůbec ne," řekl jsem. "Dělám to ze sportu. Můžete mi přispět nějakými informacemi?"

"Ne. To nemůžu."

"Nebo spíš nechcete."

"Dobrá - nechci. Kdyby prasklo, co na mě vědí..."

"Konec Invisible Sama?"

"Něco horšího."

"Neříkejte. Snad ne přelevárna u Beaudortů?!"

"Ani to ne. Jeden jistý by mě nejspíš dal nehlučně odprásknout. Soud by mu nepomohl - a taky si ho nemůže dovolit."

"Proč? Někaké velké zvíře?"

"Nechte toho, Bigsi. Nestrekejte nos kam nemáte. Přijdete o něj."

"Poslyšte, Travele... Uvědomujete si, že máme jednadvacáté století? Morálka..."

"Proč myslíte, že platím? Morálka! Pokud se bez ní nedokážete obejít, dejte se k nějaké církvi. Možná, že byste se uplatnil jako kazatel. Ale mě nechte na pokoji. Mít svatý pokoj za patnáct stovek měsíčně, to konečně není tak drahé. S vyhlídkou, že to jednou skončí..."

"Pokud to skončí."

"Co je vám, k čertu, do toho?" houkl a přerazil svému ubohému křeslu předloktí. "Jděte si za někým jiným. Už jsem s vámi ztratil dost času. Slyšíte? Vypadněte."

"Tak aby vám ten svatý pokoj za ty prachy vydržel," řekl jsem a vstal. Křeslo mě zovířně třepl po zádech.

Podíval se na mě krhavým zrakem, urval tu nalomenou ruku a praštil s ní do bazénu.

Obrátil jsem se a šel. Ve vstupní hale visel \$a krk ve smyčce provazu, uvázaného na lustru, android Diana. "Poslyšte, Diano," řekl jsem, "To musíte udělat všechno, co toho cvoka napadne?"

"Proto jsem tady, pane," řekla.

Na seznamu plátců konta 099765 byla i firma JOHNSONA CARS, která sídlila kousek od Travelova strašidelného baráku. Mají výhradní zastoupení australské automobilky KANGAROO, která vyrábí hlavně lidová vozidla bez klimatizace.

Kancelář na to taky vypadala, seděl tam neslaný nemastný týpek pod barevným plakátem s Isabelou Hernándezovou a vyfešákováným manekýnem, který vypouštěl z porcelánového chruvu obláček s textem: TO JE FÁRO, MILÁ KLÁRO! Popleskával přitom jednou rukou Isabelu a druhou dvousedadlový roadster KANGAROO - SPRINT, do kterého by si nejspíš moc nadšeně nesedl ani klokan. Na pultě stál nemoderní digitální kalendář a samozřejmě telefon od Rustla, tentokrát to bylo něco mezi fagotem a chobotem.

"Přicházím jako zástupce Ráje Odložených Kojenců," řekl jsem. "Jistě jste slyšel o našem dobročinném sdružení."

Řekl, že neslyšel. Ale jestli máme zájem o vozy firmy KANGAROO, může nám je vřele doporučit. Kojenci? Tak například model KANGAROO - BABY 220, pane..."

"Hume," řekl jsem. "Lawrence Hume."

"Stanley," odpověděl. "Šéf prodeje Johnson's Cars."

"Myslel jsem, že tu najdu pana Johnsona."

"Pan Johnson je majitel, pane. Obchodem se nezabývá."

"Abych tak řekl, pane Stanley," ševalil jsem, "přišel jsem za panem Johnsonem... Víte, my - tedy naše sdružení - disponujeme pouze prostředky, získanými z dobrovolných příspěvků významných osobností. Řada umělců, politiků a

průmyslníků nám pravidelné poukazuje menší obnosy. Doufali jsme, že by i pan Johnson mohl..."

"Pan Johnson platí na dobročinné účely dva tisíce měsíčně, pane Hume. Myslím, zeje to dost vysoká částka," řekl Stanley a mírně ochladí.

"Skutečné... dva tisíce?!" podivil jsem se. "A na jaké konto, prosím vás? Snad na třístapadesátku u Rotschil-da? Nebo dokonce na konto 1010 u Eskomptní banky?"

"Na konto sirotčího fondu u First West," řekl. "Já aspoň si to myslím."

"A tak... 099765, jestli se nemýlím."

"Možná," připustil Stanley. "Nic mi do toho není, chápete, pane Hume?"

Nebylo těžké zjistit, že sirotčí fond neexistuje, stejně jako není konto RÁJE ODLOŽENÝCH KOJENCŮ.

Do pozdního odpoledne jsem oběhl ještě dvanáct adres. Někde připustili, že posílají doláče na konto 099765 jako pravidelný příspěvek na stavbu černošského sídliště, speciální pojistku proti živelním pohromám, poplatek za používání přístavních zařízení - podle toho, do čeho dotyčný fušoval. Jinde jsem se dostal jenom k zahradníkově, který neměl o nějakém kontě 099765 ani ponětí, i když připustil, že pán v poslední době ztratil zájem o karafiáty G E ANT CHA-BAUD. V jednom případě mě vyhodili.

Přišel jsem do kanceláře celý uštvaný, zamkl jsem proškrtaný seznam do stolu a zrovna si objednával nějaké pití, když se ozval bzučák u dveří. Ani jsem se nezeptal, kdo to je, a odblokoval jsem zámek.

Do místnosti se vhrnuli tři chlápkové, kteří nevypadali na to, že mi nesou sólokapra. "Policie," řekl jeden. "Inspektor Tracy s vámi chce mluvit."

"Mluvil se mnou ráno," řekl jsem.

"Povídal, že se nejspíš budete zbytečné vy kecá vat," zahulákal druhý. "Jdeme!"

"O co jde?"

Zřejmě jsem jim nestál za odpověď. Popadli- mě v podpaží a táhli na chodbu. Nacpali mě do výtahu, ten třetí zůstal stát v otevřených dveřích kanceláře a příjemně se na mě šklebil.

"Rád bych zamkl," řekl jsem.

"Já rád játra," odpověděl jeden z těch veselých hochů. "Neboj se, kolega ti to tady pohlídá."

Jeli jsme nahoru, ale když jsme vystoupili na ploše, kde přistávají helikoptéry, žádná tam nestála.

Začal jsem se vzpírat a koupil jsem jednu pendrekem. Zabrnělo mě v hlavě a před očima se mi udělalo černo. V mrákotách jsem cítil, jak mě táhnou a zvedají. Poněkud mě to znepokojilo.

Potom už jsem jenom prorážel vzduch a letěl hlavou napřed jako pták.

Samozřejmě dolů.

Otevřel jsem jedno oko.

Viděl jsem šedivý beton a kousek dál plechová vrata garáží.

Ležel jsem v lepkavé louži.

Zkusil jsem se pohnout; zabořilo mě v kříži, ale po chvílce to přestalo. Lepkává louže pode mnou byla krev. Měl jsem ji na sebe psanou v papírech a muselo jí být pěkných pár pint. Jestli ne celý gallon.

Pak jsem si uvědomil, že mě shodili ze střechy na dvůr.

A střecha je dobrých pětadvacet metrů vysoko.

Polila mě hrůza, že jsem mrtvola.

Pohnul jsem jednou nohou, potom druhou. Hučelo mi v uších, píchalo mé v plících, u nosu se mi dělaly hezoučké růžové bublinky, ale hýbat jsem se mohl. Za chvíli jsem vstal.

Byl jsem zakrvácený, ale marně jsem na sobě hledal nějaké viditelné zranění. Jenom jedno oko jsem nemohl pořádně otevřít a v týle mi lupalo.

Jako ve snách jsem vlezl do nákladního výtahu, mrkl jsem svým jediným použitelným okem na hodinky a viděl, že jsem ležel na dvoře dvacet minut. Vůbec mě nenapadlo, že ti tři můžou čekat nahoře a vzít to se mnou ještě jednou načisto. Nemyslelo mi to. Ale komu by to myslelo, kdyby se probudil po smrti v louži vlastní krve na betonovém dvoře?

Dveře kanceláře byly dokožán; dovrávorál jsem k zrcadlu v předsíni a rozsvítil nad ním. Spatřil jsem oko, zalité krví, a rozražené obočí. Pak se mi zdálo, že možná není rozražené. Pustil jsem vodu z kohoutku, nabral do dlaně, sehnul hlavu a oko řádně vypláchl. Udělal jsem to ještě třikrát; pak jsem se znova podíval do zrcadla a zjistil, že jsem docela v pořádku, jenom nemožně špinavý.

Naštěstí mám v kanceláři Morgensternovu QUICK WATER SHOWER-BATH, prostě takový ten kropáč, ze kterého teče obyčejná voda. Vlezl jsem do kabinky, svlékl se a zmáčkl příslušnou klávesu; jak ze mě vlažná voda smývala krev, viděl jsem pár-hlubokých růžových jizev, které viditelně mizely...

Konečně jsem pochopil, že mě zachránil zázrak. Nebo spíš Parsonsův oblázek, který jsem měl už od věrejška v zapnuté náprsní kapse.

Hodil jsem zakrvácený oblek do odpadové šachty a vzal si jiný, připravený v kanceláři pro všechny případy. Teprve pak jsem si všiml otevřené zásuvky stolu; ani se moc nenadřeli, klíč byl v zámku. Finnlayso-nův seznam byl pryč.

Pro tuto chvíli mi to bylo dočista jedno, měl jsem plnou hlavu svého zmrtvýchvstání. Jak je to ještě k přečtení v kameni náhrobků ve staré Evropě: OUR HOPE IS THE RESSURECTION. Jenže pro mě to nebyla žádná naděje, ale jistota.

Položil jsem Parsonsův kamínek na stůl a civěl na něj.

Pořád to byl jenom oblázek s dírou, do které se vešel malíček; vrátil jsem ho do náprsní kapsy, abych to měl nabeton.

Pak jsem si nasadil desouder a masku, vyplížil se z budovy suterénem a pěšky došel do AFY supermarket ALL FOR YOU. Navštívil jsem tam jisté oddělení, kde mi za dvacet dolarů nasadili různolící obličej, uvedený v katalogu pod názvem OTEC BROWN. Vzal jsem si k tomu obnošený civil se zimníkem až na paty a předpotopní brašnu, do které jsem nacpal svůj oblek.

Teprve potom jsem se cítil líp; byl jsem hlupák, že mě to nenapadlo dřív. Mohl jsem si ušetřit pád ze střechy.

Jenže to bych zase neodhalil tajemství kouzelného kamínku z Ostrova hrůzy. Teď jsem chápal, proč stál chudému starému lodníkovi za čtyři tisíce dolarů.

Řekl mi, že pro něj kámen ztratil cenu; chtěl, abych pro něj získal ten druhý, který kdysi dal v Southamptonu Cheethamovi. Proč?

Nejspíš proto, že přestal fungovat. Všechny choroby, před kterými ho kdovíjak dlouho chránil, se vrátily. Zranění se obnovila. Parsons zemřel jako Dorian Gray.

Nikdy bych ničemu takovému nevěřil, kdybych to nevyzkoušel na sobě.

V té chvíli mě napadlo, že kamínek možná mele z posledního a že v mém případě zabral jen proto, že jsem míň opotřebovaný, než byl Parsons; a že zemřu na pád ze střechy budovy v Atkinson Street, jestli vyplivne definitivně.

Obrýlený Harrison, dopisovatel NATIONAL GEOGRAPHIC MAGAZINU, se kterým se dobře znám od POLÁRNÍKA AMUNDSENA, bydlí ve druhém obvodu, v ulici Floyda Benneta. Zajel jsem tam metrem a doufal, že ho zastihnu doma. Bylo dost pozdě a musel jsem dlouho vyzvánět u dveří s vizitkou Dr. THOMAS HARRISON, NGM CORRESPONDENT.

Přišel mi otevřít v pyžamu a zíral brýlemi na podivného návštěvníka. "Přejete si?"

"Zeměpisnou konzultaci," řekl jsem a šoupal přitom nohama.

"Ten hlas odněkud znám," na to Harrison.

"Jo, to jsem já," řekl jsem. "Pust mě dovnitř, Tommy."

"To jsou k nám hosti. A koho že mám pustit..."

"Radši bych ti to řekl za dveřmi."

"Račte, velebný pane, nebo jak se to říkávalo. Bez urážky - vypadáte jako jeden z, těch popletených vyznavačů Mathewa Cohena, který si dává říkat Jan Sedmadvacátý a sedí v Římě."

"Tohle, co vidíš, je otec Brown," řekl jsem. "Ale uvnitř vězí známý neznaboh Christy Bigs."

Zasmál se. "Tak pojď dál a sundej tu maskaru. Trénuješ na karneval? Trochu brzy."

"Radši si ji nechám, Tommy. Nedokázal bych si ji zase nasadit."

"Fajn. Vůbec to nechápu."

"Už mě dneska jednou shodili ze střechy," řekl jsem. "Nemám chuť, aby to opakovali. Zimník si samozřejmě odložím, Tommy. Ale ksichtík si ponechám. Člověk nikdy neví."

"Tak dobrá," řekl Harrison. "Podle všeho v tom zase lítáš, jako vždycky. Co chceš říct tím, že tě shodily ze střechy?"

"Přesně to, co říkám."

"Tvrdíš, že tě někdo shodil ze střechy? Na schodiště?"

"Ne. Pěkně přes zábradlí na betonový dvůr."

"Ve tvém bungalovu?"

"V Atkinsonové ulici."

Podíval se na mě s pochybami. "Nevypadáš na to," řekl.

"Nemáš tady trochu pravé kávy?" zeptal jsem se a hodil kabát na podlahu. "Nemyslím tu náhražku z pražených polárních slimejšů. Míval jsi od kolegy z Brazílie."

"Může být," kývl. "Než překape, mohl bys mi vysvětlit..."

"Sedni si na to, Tommy," řekl jsem. "Možná, že se to trochu protáhne."

"Ukaž mi ten kámen," řekl Harrison, když jsme vypili třetí šálek a já skončil s voje fantastické vyprávění.

"Nedávám ho z ruky rád," řekl jsem.

"Neblázni... Snad to; i nevěříš?"

"Jak by ne. Nebýt té věcičky, měl jsem zítra pohřeb."

Prohlížel si oblézek brýlemi. Pak přinesl příruční mikroskop. "Má to takovou divnou povrchovou strukturu," bručel.

"Takhle kdybych se mohl podívat, jak to vypadá zevnitř..."

"Opovaž se," řekl jsem.

"No dobrá," kývl a vrátil mi kámen. "Takže tohle ti přinesl nějaký dědek, druhý kousek měl jakýsi Cheetham a další hrorr.ady se toho válejí na Ostrově hrůzy."

Něm už LI za to," řekl jsem. "Taky mi tam chybí Invisible Sam, kamaráde."

"Neznám," řekl Harrison. "Jakou že to má polohu, Christy?"

"Padesát devět stupňů dvacet minut západní délky... Ne. tak to není. Padesát devět dvacet jih - a sto dvacet stupňů a dvacet minut západní délky. Ale v atlasu na tom místě nic není. Je to takhle kus na sever od Wallgre-enova pobřeží."

Jak že se jmenoval kapitán té lodi?"

"Dougherty."

Podrbal se ve ví a šech. "Koukej, chlapče... Určitě to není nějaká pitomá sázka od Amundsena?"

"Čestné slovo. Tommy. Není."

Možná, že si z tebe střílel ten Parsons... ?"

"Co by z toho měl? Byl polomrtvý."

Pomalů si nalil zbytek kávy z konvice. "Christy," řekl. "jsem dopisovatel National Geographic Magazínu. To je seriózní měsíčník, založený v roce osmnáct set osmdesát osm. Zatímco ty děláš jenom pro SVLN. Můžeš si dovolit psát všelijak... Pokud do toho chceš namočit mě, musel bych si nejdřív všechno řádně ověřit."

"Jak?" řekl jsem. "Co se toha sut raku týče..."

"Co se ostrova týče," řekl Harrison. "Nenosím v hlavě kdejaká dávno zapomenutá fakta. Kdybys přišel - dejme tomu - zítra před polednem... ?"

"Když to nejde rychleji, budiž," Fajn. A teď mě nech spát. A říkej si pořád dokola, že jsi měl náramné štěstí. Ostatně nejsi první případ člověka, který spadl ze střechy a nic se mu nestalo."

Pevné jsem se rozhodl, že Harrisona poslechnu. Na parkovišti na rohu ulice Floyda Benneta a Casino Street jsem si vybral taxi s obstarožním páprdou za volantem, který si nejspíš nepamatoval ani vlastní příjmení. Vypadal na jednoho z vysloužilých prospektorů, co se málem k smrti udřeli ve službachORE MINE EXPLORATION, aby pak jako uznání dostali muzejní vozidlo a licenci; v konkurenci automatu to musel být tvrdý chlebiček.

Zrovna jsem nasedal, když opodál před hernou FORTUNA zastavil jiný vůz: vystoupila z něj bába v kožichu, zaplatila a šupajdila si to rovnou do zapadáku. Strčila portýrovi tuzér a chlápek srazil kufry a otevřel dokožán.

Nejzajímavější na ní bylo, že to byla madam Finn-laysonová. Můj šofér si nejspíš myslel, že jsem nějaký zchátralý hokynař, který si s posledním čtvrtáčkem vyrazil do Casino Street, a protože vyhrál deset dolaru, nechce se mu domu metrem. Když jsem mu řekl adresu, "změřil si můj ošuntělý zimník, který nevypadal na bydliště v pátém obvodu.

"Jedu navštívit nemocného," řekl jsem.

"To je od vás hezký, pane," odpověděl a rozjel svůj omšelý silostroj. "A co že tak pozdě... ?"

Na konání dobra není nikdy pozdě," řekl jsem velebně.

"Nejste vy náhodou z těch..."

"Jsem pastorem ekumenické reformované víry."

"Tomu já nerozumím," řekl. "Víra jako víra, no?"

"Čemu věříte vy?" zeptal jsem se.

"Hlavně tomu, že má zákazník čím zaplatit," prohlásil. "Kdybych tuhle víru neměl, dávno bych s tím praštil. Stejně mezi všema těma elektronickéjma šoférama vypadám jak vykopávka. Koho myslíte, že vozím? Nacpe se mi sem parta syčáku... Třeba fandové hardhallu. Jejich šest - a dedku, jed. A když je dovezu, vypadnou lx-z placení. Co /mužů? Odplivnu si a hledám další rito. Většinou stejně mizerný."

"A co takhle městská policie?"

"Když si mě pamatují, pane? Radši tratím, než si nechat rozbít" vůz. Není to žádný pančářák, svatý muži:"

Když jsme dojeli k mému bungalovu, zaplatil jsem mu a požádal ho, aby počkal. Doma jsem vzal kus lepicí pásky DRŽÍTO a přilepil si Parsonsův obličej na pupek. Nato jsem vyhrabal ze šuplete gas-gun nula čtyřku; sebral jsem ji kdysi jednomu grázlovi a nechal si ji pro všechny případy.

"Mám o pána starosti," řekl Wang, když to viděl.

"Vymaž si informaci, že jsem byl doma," řekl jsem. "Od dnešního rána jsem neznámo kde."

"Pán by si měl vzít tlepangové chlebičky."

Mohl jsem mu říct, aby si je snědl sám. Naneštěstí to nebyl pravý Číňan a nejedl. Na ochutnávám jídel, která připravoval, měl podivný sosák s několika displeji a ciferníky, který mi k němu dodali jako příslušenství.

"Vracíte se nějak rychle," řekl mi šofér taxíku.

"Ano," řekl jsem. "Nemocný zemřel. Chtěl jsem poskytnout duchovní útěchu pozůstalým, ale je tam jenom čínský sluha... Konfucián, dobrý muž. Jak vidíte, nejste sám. Honorář veškerý žádný."

"To je holt pech," projevil účast ten starý paprika. "Kam to bude? Zpátky nebo někam jinam?"

"Znáte to v osmém, obvodu?" zeptal jsem se.

Řekl, že to zná všude. V osmém taky. Jenom by nerad až někam pod ledovec.

"Je to na břehu," řekl jsem. "Chinaman Quay."

"Koukám, že z těch Číňanů nevyjdeme," ušklíbl se.

"Příteli," napomenul jsem ho, "kdybyste se trochu zajímal o pohnutou historii dobývání našeho rodného kontinentu, věděl byste, že se jedná o jednoho z ubohých koníků, s nimiž si Robert Falcon Scott vyjel k jižnímu pólu."

"Hlavně že vím, kde to je," řekl a nastartoval. "Takový ty finský domečky."

V jednom z těch domečků bydlel ten křivák Finnlay-son.

Když jsme dojeli k číslu 12, řekl jsem taxikáři, aby zastavil a počkal. Zase jsem mu zaplatil za cestu, vystoupil a pustil se po nábřeží k číslu 14, kde měli Finnlayso-novi hnízdečko.

V oknech byly stažené žaluzie; dům byl běžný typ pro jednu rodinu jako všechny ostatní okolo, nějaká ta umělá hmota, panely, kolektory na střeše a připitomělá branka v nesmyslném plotě, který ohraničoval kus pusté skály. Na brance visel měděný štítek s nápisem RITA a EDWARD FINNLAYSONOVI. Klenba tady byla nízko a pokrytá pleskanci ptačího trusu.

Zkrátka žádná nádhera.

Když jsem došel k brance, všiml jsem si plechové kůlny za domem; otevřel jsem a vešel, minul dům a pokusil se do ní nahlédnout. Byla opatřená mizerným visacím zámkem na heslo, jaké se používaly na začátku století.

Podíval jsem se škvírou. V kůlně stál zánovní FORD PINGVIN 500, vozidlo poněkud nad Finnlaysonovy poměry.

Vrátil jsem se k domu a zmáčkl tlačítko ohladovače. Chvilí trvalo, než se ozval rozmrzelý hlas: "Co chcete?" Nesu vám ten slíbený tulení lívanec!" řekl jsem.

"Bi

• Co blázníte? V tuhle hodinu0!

V tuhle nebo jinou. Otevřete, Finnlayson. Musím s vámi mluvit."

Nepočkalo by to do zítřka?" Nepočkalo."

Tak moment... Jenom si na sebe něco vezmu." "Zmačknete vrátného." "Eh... Má poruchu."

Zdálo se mi, že slyším ještě někoho. Vzápětí reproduktor zmlkl. Vytáhl jsem mentolku a přičichl si. až mi vyhrkly slzy. Kdovíjak dlouho budu vzhůru.

Pak se pootevřely dveře a objevil se Finnlayson v županu.

"Ale - to přece není Christy Bigs," hekl. "Měl jsem dojem..."

"Byl správný," ujistil jsem ho. "Jen si poslechněte můj oduševnělý hlas, příteli. Nejlépe uvnitř, tady hrozně táhne od klenby a vy máte jenom župánek."

Vypadal, že o mou návštěvu nestojí; vrazil jsem mezi dveře svou historickou kabelu a zatlačil.

"No dovolte..."

Na víc se nezmohl, odstrčil jsem ho, vešel, zavřel za sebou a zeptal se, jak se daří madam.

"Poslyšte... Kvůli tomu jste přece nepřišel, abyste se mě ptal na manželku?!"

"Přišel jsem, abych se zeptal, kdo je majitelem konta 099765," řekl jsem "Odpusťte, že jsem poněkud jednotvárný."

"Vždyt jsem vám říkal, zeje to blokováná informace!"

"Řekněte mi to znova. Taky nii můžete říct, že země je krychle, dvojkovou soustavu vymysleli tučňáci a guvernérem South Victoria Landu je ptakopysk podivný."

Stáli jsme v neútulné hale, přecpané nevkusnou parádou; na stěnách visely kýče od Robinsona Younga, na podlaze se povalovaly koberečky á la PSYCHO - ART z šedesátých let, byl tu falešný krb, ohavné stolečky a židličky a svítidlo z imitace rybí kůže. Na věšáku za dveřmi visel módní plášť z tučňáků, který jsem už někde viděl.

"Já - nechápu, co ode mně ještě chcete," kroutil se Finnlayson. "Udělal jsem pro vás maximum - a nemusel jsem, však to dobře víte."

"Co takhle projít se po baráku? Docela rád bych se podíval, jak tyhle finské domky vypadají zevnitř."

"Ehm... To nebude dost dobře možné. Manželka spí..."

"Možná u rulety," řekl jsem. "V kasinu Fortuna, příteli. Nijak vám to nezávidím, máte na co vydělávat. Ale když se to tak vezme, člověk, který má v garáži pětistovku pinguina, má na vyhazování. Co by si madam sem tam ne vyrazila na partičku,, co, Finnlaysone? Tak řeknete mi jméno toho chlapa, nebo vám tím fárem taky zablokovali paměť?"

"Nemám vám co říct," zabručel.

"Tak jdeme nahoru, Finnlaysone."

Chtěl se vzpírat, ale popadl jsem ho za límec a vystrkal po úzkém schodišti; vyšlo to, hned v prvním pokoji jsem nachytl Finnlaysonovu sekretářku z First West Antarctic. Nějaké prádlo na sobě měla, ale ne tolik, aby to s jejím poprsím nebylo přímo katastrofální.

"Annie," hlesl Finnlayson, "To je..."

"Abbé Busoni" řekl jsem. "Od ekumenické reformované církve. Bratr Finnlayson mě požádal o zpověď a udělení rozhřešení. Vemte si na sebe aspoň deku, slečno, nevím, jak dlouho naše beseda potrvá. Samozřejmě bych odtud vypadl třeba hned, kdyby se bratr Edward účinně kál. Leč zdá se mi, zeje poněkud zatvrzelý."

Finnlayson se posadil na okraj pohovky a vypadal, že se co nejdřív rozbřečí; Annie se zahalila do přikrývky vzor PAGK ICE.

"Tak to vysypte, Finnlaysone."

"Nevím nic... Opravdu ne."

"Abych vás uvedl do situace," řekl jsem a opřel se o dveře, které jsem za sebou přibouchl. "Někdo mě u toho neznámého shodil, rozumíte? A kdopak ho zná? Jedině počítač u vás v bance. Jenže jeho informace jsou blokovány..."

"Vždyť vám to povídám," hlesl Finnlayson.

"Dobrá, drahý Edwarde. Ale co když ten prevít 099765 má v bance chlápka, který dává pozor, aby se někdo náhodou nezačal zajímat o jeho nacionálie? Ten mládenec je toho názoru, že peníze nesmrdí. Dejme tomu, že má ženu, která je rozhazuje po hernách, a milenku, zamilovanou do náročné parády... A kolik takových zaměstnanců First East Antarctic má? Vím o jednom."

"To je nesmysl... Copak bych vám dával ten seznam?!"

"Měl jste dost času informovat svoje šéfy. Třeba vám řekli, abyste mi seznam klidně dal, a potom sledovali, co s ním provedu. Chodil jsem po těch adresách celý den, takže mě večer shodili ze střechy osmipatrového baráku na betonový dvůr a seznam mi sebrali. Vypadalo by to na nešťastnou náhodu."

"Shodili vás -"

"Jo. Spadl jsem na hromadu bavlny ze sklizně na jižním pólu. Mám prostě kliku, Finnlaysone: Ale s vámi to vypadá nalevačku."

"To jsou jenom vaše dohady. Nemám vám co říct."

Vytáhl jsem ze šosu gal-gun. "Koukejte, Finnlayso-nová příkluše z hazardu a co vidí?!"

"Edwarde," dostala se konečně ke slovu Anně, "on to udělá! Propána... Řekni mu, co chce vědět!"

"Samozřejmě, že to udělám, slečno," řekl jsem. "Už se těším na tu zábavu."

."Člověče - vy jste blázen!"

Bylo to poslední vzepětí zbytečku Finnlaysonových morálních sil. Když jsem namířil pistoli, vzdal to. "Co uděláte, když vám to řeknu?" zakvílel.

"Moje šlechtnost je světoznámá," řekl jsem a nadhodil si v dlani gas-gun. "Tak bude to... ?!"

"Nestřílejte," zaječel. "Je to Rustle... Mike Lou Rustle!"

Zůstal jsem z toho mírně vedle sebe, ale vzpamatovalo mě řinknutí okna. Ohlédl jsem se a viděl, jak něco propadlo pod žaluzií do ložnice. Vzápětí se ozval sykot; jako v mrákotách jsem zíral na Finnlaysona, který zalapal po dechu,

chytil se za hrdlo a padl na podlahu jako hadrový panák. Annie se skácela naznak do pomačkaných lůžkovin a groteskně rozhodila nohy.

Šlehl jsem sebou na zem a ani nedutal; v hlavě mi šumělo, burácelo a vířilo, zatímce kdesi venku zabzučel motor vozidla a jeho zvuk rychle odumřel v dálce.

Krátce řečeno, Parsonsův šutrák mě zase vytáhl z bryndy. Finnlayson natáhl brka i s Annií a paní Rita měla postaráno o překvápko i bez mých speciálních služeb. Bombička plynu, kterou hodili do pokoje, by stačila na půlku desetipatrového hotelu a já si blahořečil, že jsem nechal taxi tak daleko.

Šofér, to se ví, nikoho neviděl, protože si krátil čeká-

ní nějakou pitomostí na kapesním vizoru. Řekl jsem mu, aby mě hodil na Bowersovo náměstí, kde jsem mu zaplatil a zmizel.

Z Bowersova náměstí je to kousek do AFY, kde je nepřetržitý provoz; za další dvacku mi tam andy v mas-kérně vyměnil otce Browna za JOHNA DILLINGERA. Nebyl to právě nejhezčí obličej, ale byl tak akorát pro hotel GLACIER; kuchyň tam mají skoro tak mizernou jako varietní program a jediné, co schází jejich postelím k dokonalosti, jsou polární štěnice.

Zapsal jsem se jako John Smith z Adelaide, obchodník guanem, a dal si donést do pokoje čtyři piva a telefon. Nato jsem zavolal Wanga a požádal ho, aby poslal Johnu Smithovi do hotelu GLACIER kopii seznamu, který došel poštou. Než jsem se dočkal, pil jsem pivo.

Potom jsem se natáhl na postel, dal si telefon na břicho a položil několik desítek stejných otázek; naštěstí je dokázala zodpovědět i noční služba, což jsou obzvláště přihlouplé automaty. Když jsem s tím byl hotov, spokojeně jsem usnul s pistolí pod polštářem.

Ranní noviny měly tučné titulky. DVOJNÁSOBNÁ VRAŽDA NA CHINAMAN GUAY. SVĚDECTVÍ TAXIKÁŘE: TAJEMNÝ MNICH VRAHEM BANKOVNÍHO ÚŘEDNÍKA A JEHO MILENKY!!

Četl jsem si a procházel se přitom parkem kousek od vjezdu tunelové autostrády Vanda - Mac Murdo se svou neposednou vnučkou. Stála šedesát dolaru a uměla běhat, skákat, čůrat, do jisté míry žvatlat, zpívala Three blind andes a měla krásné blondaté vlásy. Já měl hlavu typ LEONARDO SENIOR a pod plnovousem jsem skrýval přístroj, kterým jsem holčičku navigoval. V jedné kapse kabátu jsem měl další vymoženost, získanou v prodejně ANTARCTIC ELECTRONICS; zaběhl jsem tam po ránu jako John Smith, který hodlá rozsáhle rekonstruovat telefonní síť na svých guanových plantážích. Takřka jsem se ožebračil nadobro, ale odešel jsem s přístrojem na zjišťování telefonního signálu v kapse. Byla to vcelku nenápadná a nevelká krabička, ale vyče-nichala vodiče i skrz deset metarů železobetonu s dvaceti plastovými vložkami a taky hned spočítala, kolik jich je a jakého druhu jsou, jestli dokonce neurčila barvu izolace.

Kousek od parku měl barák Mike Lou Rustle.

Člověk by se divil, co ho do té samoty táhlo.

Koukal jsem na přísnou čtyřhrannou vilu, která připomínala pevnost; byla obestavěná zdí z plastobeto-nových segmentů, zaklesnutých jeden do druhého. Na střeše vily trčela spousta antén, od supervize až po nějakou soukromou vysílačku. Taký odtamtud vedl skleněný koridor, napojený přímo na tunel autostrády.

V parku sedělo pár penzistů s novinami a kapesními vizory a černošské děti hrály hardball mezi umělými jehličnatými stromy, v jejichž větvích prozpěvovalo elektronické ptactvo Brunovu cembalovou serenádu. Řídil jsem holčičku sem a tam a ploužil se za ní po falešném trávníku.

Myslel jsem si, že na to budu muset obětovat několik dní.

Ale netrvalo to ani hodinu, když se mi v kapse ozval signál. Pro jistotu jsem si ještě trochu zaskotačil s vnučkou, abych vyloučil možnost nějakého omylu. Potom jsem ji popadl za ručičku a nedbaje vrískavých protestů jsem ji odvlékl z parku na silnici, kde jsem měl za malým lesíkem zaparkované otřískané vozidlo z CLATTEROVY LEVNÉ LIDOVÉ PŮJČOVNY.

Zavřel jsem dítě do kufru, vytáhl z kapsy přístroj a podíval se na displej.

K Rustlově vile vedl pod zemí kabel, kterým mohlo procházet tři sta šedesát hovorů najednou. A všichni, k nimž jsem se vnutil podle Finnlaysonova seznamu, ať osobně nebo jako John Smith po drátě z hotelu Glacier, měli jedno společné: aparát od RUSTLE'S SAFETY TE-LEPHONE Co.

Když jsem zastavil před schodištěm guvernérovy rezidence v Mayfairu, musel jsem nejdřív přesvědčit policejní kvarteto u hlavního vchodu, že není třeba zastřelit bez soudu každého, kdo si zapomene doma IC. Díky svému senilnímu vzhledu jsem za necelou čtvrt hodinu dokázal, že zavolali Westlakea; moje vozidlo se tady vyjímalo jako hromada šrotu před Westminsterskou katedrálou a staříčkový komorník se zdál poněkud pohoršen. Přidržel jsem si vousy, aby se mi nezapletly do řízení, a vylezl jsem z vozu.

"Pán zřejmě zabloudil," řekl mi Westlake zdvořile.

"Kdepak, pane komorníku," odpověděl jsem třaslavým hlasem. "Moc bych potřeboval mluvit s paní guvernérovou. Celá moje rodina odjakživa volí demokraty..."

"Madam nepřijímá," na to Westlake. "Lituji, pane."

"Jistě mě ráda vyslechne, pane komorníku," zasku-hral jsem. "Doneste jí tohleto..."

Podal jsem mu papírek, na který jsem načmáral číslo 099765. Byla to navštívenka, kterou jsem našel v taxíku; CLATTEROVA PŮJČOVNA si s úklidem hlavu nedělala, neboť byla LEVNÁ a LIDOVÁ.

"Pan Percival Thurston Appleby... ?!" řekl Westlake znechuceně.

"Tak tak." přikývl jsem. "Kdyby si pánové chtěli poznamenat - ej, pí, pí, el, í, bí, váj."

"Počkejte tady, pane Appleby," slitoval se Westlake nad zdětinštělým kmetem, "uvidíme, co se dá dělat."

Cekal jsem. Poldové zatím ladili nástroje ve víře, že mi za chváli přiskřípnou plnovous ve dvířkách vozidla a zahudou k tanci a k poslechu svou oblíbenou burlesku pro čtyři pendreký. Sklaplo jirn, jak by ne.

"Račte za mnou, pane Appleby..."

Cestou přes halu jsem podotkl, že to tady mají pěkné. Westlake se s odpovědí neobtěžoval a zavedl mě ke známým mahagonovým dveřím s mosaznou intarzií. "Prosím, pane... Pan Percival Thurston Appleby -madam Wilkes Morgensternová."

"Nechtě nás o samotě, Westlake..."

Dveře se tiše zavřely.

Gladys vypadala posmutněle, tentokrát na sobě měla šatečky ze skleněného vlákna a popíjela cosi nazlátlého z baňatého poháru. Můj omšelý zjev ke zlepšení atmosféry mezi sněhovými koulemi nijak nepřispěl. "Přejete si, pane..." Podívala se na ušmudlanou navštívenku "... Appleby."

Řekl jsem si, že se příležitostně poptám, kdo je to vlastně ten Percival Thurston Appleby. V tomhle baráku ho zřejmě nikdo neměl rád. Nahlas jsem řekl: "To je pseudonym, paní Wilkes Morgensternová."

"Ach... To jste vy, Christy?"

"Jaké blaho, že jsem k poznání aspoň po hlase," řekl jsem. "Co to pijete, nějakou novinku?"

"Nevšímejte si toho."

"Aha... Už se zase pašuje?"

Kousla se do rtu. "Co je vám po tom?"

"Samozřejmě nic," řekl jsem. "I když vím, že je to svinstvo, po kterém odumírají mozkové buňky."

Postavila sklenici a přejela si dlaní po čele. "Promiňte, Christy," řekla unaveně. "Od chvíle, kdy se John vrátil, čekám, že zavolají z VTP... Mám nervy úplně nadranc." Posadila se a zkřížila svoje hříšně krásné nohy. "Jak to vypadá? Zjistil něco ten váš - Číňan?"

"Ne. Jaký by to mělo smysl, kdyby tomu přišel na kloub andy se šroubovákem? Musel jsem použít docela jiné metody."

Pousmála se poněkud opovržlivě; bodejť, jaké metody může používat obskurní novinář, který před časem pohrdl republikánským tiskem jejího papá? Nejspíš nakukuje klíčovými dírkami, poslouchá za dveřmi a obtěžuje bezúhonné občany vlezlými otázkami. A proč taky ne? Vždyť se tím živí. Když přitom zaklepe bačkorama. patří mu to. "Jaké metody?" zeptala se.

"Nemá význam vyprávět vám o nich," řekl jsem.

"Tak proč jste vlastně přišel?"

"Promluvit si s panem guvernérem."

"S Johnem... ? Ale to přece..."

"O vás mluvit nebudu."

"Ne... To se mi nezamlouvá."

"Mně ještě míň. Měl jsem to nechat plavat a ušetřil bych si spoustu starostí."

"Já vím. Christy... Bylo ode mně sobecké, chtít od vás... Ale co chcete dokázat u Johnyho? Nemůžete mu přece říct, o co jsem vás požádala?!"

"Nemám to v úmyslu. I tak se můžeme dobrat uspokojivého výsledku."

"Jaký výsledek je podle vás uspokojivý?"

"Likvidace konta 099765."

"Nemůžete mi aspoň naznačit - ?"

"Bylo by to pro vás nebezpečné." Muže to být nebezpečnější, než to je?"

"Zajisté," řekl jsem. "Proč myslíte, že se už nějaký čas pohybuji u v maskách historických Ovsobností?"

Například tohle je Leonardo da Vinci ve věku kmetském - ne že by se mi nějak zvláště zamlouval. Ale aspoň se ho nikdo nepokouší odkrouhnout."

"To - nemyslíte vážně? f"

"Smrtelně vážně."

"Vás se pokoušeli..."

"Dvakrát. S vámi by to sice měli těžší vzhledem k tlm poldům dole, ale i pól dík se dá podmázmout. Pak už by vám zbyl jenom Westlake, který je dohry tak na lomení rukama."

"A kdo, prosím vás?"

"No comment," řekl jsem jako onehdy Westlake, když jsem se ho ptal na pracovní náplň.

Chvilí mlčela a okusovala si malíček. Je to jeden z nejkrásnějších malíčků, jaké znám, a mít ho doma, okusoval bych ho od rána do večera.

"Chcete s Johnem mluvit hned?" zeptala se. "Hned teď?"

"Čím dřív tím líp."

"Asi mi nezbývá než vám věřit."

"Ano," kývl jsem. "Na to jste přece přišla už dávno."

Nechala to bez odpovědi a zavolala Westlakea.

John Lewis Morgenstem vše mi zdál poněkud přepadlý; za normálních okolností to býval chlápek sice trochu obtíoustlý, ale držel svoje sádlo na uzdě, takže jste si mohli myslet, že jsou to svaly. Od našeho posledního setkání (bylo to na jeho svatbě s Gladys) mírně rozbředl a zdálo se, že mu moc nesejde na tom, jak vypadá a co si o tom pomyslí veřejnost, což bylo před volbami při nejmenším neopatrné vzhledem k americké nátuře většiny voličů. Takový Mike Lou Rustle byl přece jenom úhlednější týpek.

Podíval se na mě kalným zrakem-a řekl, že mě rád vidí, jako kdyby setkám s fousatým Leonardem bylo nějaké zvláštní štěstí. "Co vás ke mně zaválo, Bigsi?" zeptal se. "Snad nechcete psát o mých volebních vyhlídkách?"

"Nejsou valné," řekl jsem.

"Jděte," na to guvernér. "Máte nějaké důvěrné informace?"

"Možná, pane guvernére."

"Sem s nimi," zahlaholil. "Sem s nimi, ať se jim podíváme na zoubek. Přijměme pravdy, vyvráťme lži, jak říkával ten proslavený starosta v Phoenixu."

"Není to nic, o čem byste nevěděl," řekl jsem. "Samozřejmě to znáte z trochu jiné strany než já. Pokud není pozdě, měli bychom si ujasnit a hlavně sjednotit hlediska - potom by se s tím snad dalo něco dělat."

Skočil na to a chvíli na rně zíral, jako bych se opravdu jmenoval Percival Thurston Appleby. Poslouchal jsem, jak mu to haraší v lebce, a čekal, až mu dojde, že je na tahu. Pochopil to rychle, určitě to netrvala déle než hodinu; najednou se zavrtěl a zeptal se: "Za koho mluvíte, Bigsi? Za SVLN- - nebo za někoho jiného?"

Třeba za lidi, kteří by vás nadále rádi vidci i tam, kde právě jste," řekl jsem.

"Připadalo mi, že mluvíte za ty druhé."

"Víte o nějakých?"

"Takhle se nikam nedostaneme," řvkl. "Nelíbí se mi, jak vše mnou mluvíte. Big.si... Zatraceně se mi to nelíbí. Naštěstí mužů udělat jednoduchou věc - zvednu sluchátko a řeknu, aby si pro vás přišli. Co vy na to?"

"Nedělejte to," řekl jsem. "Nevíté, kdo vás poslouchá."

Jeho telefon .od Rušila vypadal jnks> *finga s oteženou tlamou a jistě dostával pěkně masně krmení. "Co tím myslíte?" zeptal se.

"Jisté konto, na které pravidelně přispíváte," řekl jsem.

"Přispívám na tolik kont, že se v tom sám nevyznám. Kdekdo si myslí, že nevím kam s penězi," zabručel.

"Já míním konto 099765."

"O takovém kontu nic nevím."

"First West-Antarctic, pět tisíc měsíčně."

"A tak, tohle... To je příspěvek na výstavbu útulku pro přestárlé občany v Dry Valley."

"Vím, že není. A vy zase dobře víte, že to vím."

Uhodil pěstí do stolu. "Nehrajte si se slovy, Bigsi. Zatraceně... O co vám vlastně jde? Jedete v tom s nimi? Nebo je v tom Du pont? Koupil vás zpátky?"

"Nejsem na prodej, pane guvernére. Proč Dupont?"

"Protože mě do toho zatáhl on. Těch mizerných dvacet miliónů, které jsem nikdy neviděl, chybí v asanačním fondu. A většina lidí, kteří hlasují pro demokraty, žije v tom zavšiveném třetím obvodu. Dupont a zase Dupont. Myslel jsem, že spojení našich rodin... Eh, naletěl jsem. Ale - odkud o tom všem víte, Bigsi? A jak dalece je informovaná tisková agentura?"

"V SVLN je většina poctivých lidí, kteří nemají zájem, aby se guvernérem Jižní Viktorie stal vyděrač," řekl jsem.

"Myslíte - Duponta?"

"Nikoli," řekl jsem. "Myslím M. L. Rustla a jeho neodposlouchávatelné bezpečnostní telefony, pane guvernére."

Seděli jsme a popíjeli MORGENSTERNOVO CHLORELLOVÉ VITAMÍNOVÉ VÍNO, které Němci píší Seegrasswein a vyslovují Seegrasswein, ačkoliv na něm nic hrozného není. Nejsem nikterak kovaný němčinář, abych na ty jemné nuance přišel sám, ale znám jistého P. Q. Scheibeho, bohužel kolegu, který si na podobné frky náramně potrpí.

Vyklopil jsem guvernérovi, co jsem uznal za vhodné. Neřekl jsem, díky čemu jsem dvakrát utekl hrobníkovi z lopaty, nejmenoval jsem Finnlaysona a taky jsem nevykládal o seznamu, který jsem od něj dostal. V důsledku toho jsem vypadal

jako salonní kouzelník, který vytáhne z klobouku místo králíka krávu, ačkoliv tam před tím neměl ani toho králíka.

"Pořád nevím, proč se v tom angažujete," hučel guvernér do broušené sklenice z českého skla, které nejlíp dělají Japonci. "Pokud má Rustle informace z odposlechu a je majitelem toho vyděračského konta, musel byste patřit mezi jeho lidi, abyste měl k informacím přístup."

"Narazil jsem na to náhodou," řekl jsem. "Jeden přítel mě požádal o pomoc, jmenovat ho nebudu, taky to není důležité. Šel jsem po tom a měl jsem štěstí."

"Pokud na to konto nepřispívám jen já -"

Neměl jsem zájem klábosit na tohle téma; nejmíň polovina guvernérových kámošů, kteří taky solili Rustlovi, by se mi s nevšední ochotou složila na věnec. "Říkal jsem vám přece, že jde do vily tři sta šedesát hovorů najednou," řekl jsem.

"Vždyť to může být jenom obyčejný telefonní kabel, nemyslíte? Vzhledem k tomu, že je Rustle majitelem Rustle's Safety Telephone..."

"Spoje jsou státní, pane guvernére," řekl jsem. "Rustle nemůže mít ve vile víc telefonů než čtyři; deset už je hodně nadsazené číslo. Kdyby jich tam měli tři sta šedesát, museli by i při maximální miniaturizaci přistavět k baráku Empire State Building."

"Přeháníte... Ty hovory přece mohou jít na záznam."

"Taky že jdou," řekl jsem. "Proto taky vědí o těch vašich dvaceti miliónech, pane guvernére."

"Odkud o nich víte vy?"

"Neměl jsem o nich páru, dokud jste mi to neřekl."

Vsál horní ret pod spodní řezáky; potom vsál dolní ret pod horní řezáky. V obou případech vypadal jako

exemplář antarktického šimpanze a já začal chápat, proč se Gladys zapomněla s Travelem. "Proč jste za mnou vlastně přišel" vybafl. "Přihrát si svou porci?"

"Nemíním to stále opakovat, pane guvernére," řekl jsem. "Přišel jsem proto, že nechci, aby se do vaší rezidence nastěhoval Rustle. Je mi docela jedno, jestli tady sedí demokrat nebo republikán - nebo dokonce liberál. Ale taky nestojím o vyděrače."

"To je názor současného občana... Politické strany ztratily smysl, stejně jako jejich politický program. Všechno je to jenom jakési směšné dědictví po předcích... Jako britská princezna Anne Mary v Prospect Pointu. A pod tím vším roste jakýsi zhoubný nádor, o němž nechceme vědět..."

Jak řečnil, chodil sem tam po koberci, tři prsty zastrčené do vesty. Za ním na stěně visela vlajka U. S. A. a vedle ní svítil bílý pruh s bílou hvězdou na modrém pozadí; jako děti jsme se ve škole učili: Hvězda, to je nová éra, bílý pruh je Bariéra, modré moře do ní bije - vlajka Jižní Viktorie. Nevím, kdo to vymyslel, ale nejspíš někdo od Sergihiho - viz třeba populární ANTARKTIS JE TVOJE MÁTI, VELRYBÍ SÝR SÍLU DÁ TI.

"Leč tu přijdete vy," pokračoval v projevu Morgen-stern, "jeden ze spravedlivých. Máte svůj názor a já si ho cením. Přišel jste za mnou se svou pravdou a já vám odhalil to, co mělo zůstat hluboko pohřbeno..."

Popíjel jsem pivo a poslouchal, jak pohřbívá dvacet miliónů W-A \$.

"Tudíž renesance politického myšlení," zahřměl a namířil na mě prstem. "Jste demokratem, ať chcete nebo nechcete. Neboť liberály vede Mike Lou Rustle, vyděrač. A republikány Horace Dupont, ta skvrna na sněhobílé tváři Jižní Viktorie!"

"Je to váš tchán," řekl jsem.

Opřel se o stůl a chvíli civěl na jeho desku, jako by tam měl vyřezaný seznam všech mizerů a zkorumpovaných partají z celé Západní Antarktidy. "Samozřejmě, řekl." Je to můj tchán. Kdyby nebyl, nikdy by mě byl na ten zatracený byznis nenachytil. Má mě v hrsti... Dokonce jsem si do téhle chvíle

myslel, že mě vydírá on. Jenže teď, když je důvodné podezření, že je to Rustle... je to ještě horší."

"Horší to bylo, dokud jste to nevěděl," řekl jsem. "Nic vám nebrání zakročit - stačí dát rozkaz VTP. A dohlédnout na to, aby všechny materiály, které ve vile najdou, zničili bez poslechu. Když tam pošlou pár takových, jaké máte před vilou, nebude to problém - i kdyby tam něco zaslechli. Říkají jenom IC a O.K."

"To je příliš riskantní," bručel. "Choulostivá věc. Vaše důkazy jsou nepřímé, nedostačující... Nemohu přece poslat VTP do vily kandidáta na křeslo guvernéra bez právně podloženého důvodu; na počátku každé takové akce bude můj podpis. Pokud byste neměl pravdu, byla by to nedozírná blamáž."

"Blamáž bude, až v některém volebním projevu vytasí těch dvacet miliónů, převedených kamsi z asanačního fondu."

"To nemá precedens," řekl a dal se znova na pochod ode zdi ke zdi. "Snad kdysi dávno ve steré vlasti... Chicago... Al Capone... Ale kdo z nich se stal guvernérem? Kam to povede, bude-li Jižní Viktorii ovládat gangster? Bigsi... Kdybyste našel prime důkazy, aspoň zlomek jistoty... Dokážete to? Dokážete. Věřím vám, že to dokážete. S vědomím, že tak činíte v duchu starých tradic naší demokracie, pro kterou i prezidenti pokládali životy na oltář vlasti. Myslete na South Victoria Land, kde jste dělal první krůčky, kde jste se učil mateřské řeči... Ubraňte tu zemi před padouchy - a dopomáhej vám k tomu Bůh!"

Když jsem odcházel, hučely mi v uších velebné tóny státní hymny. Guvernér za mnou hleděl planoucím zrakem spolu s George Washingtonem, Abe Lincolnem, F. D. Rooseveltem a J. F. Kennedym, kteří se nad ním vznášeli a drželi stuhu s nápisem: VOLTE MORGEN-STERNA - PODPORUJE DROBNÉ ŽIVNOSTNÍKY. Měl jsem o tom jisté pochyby, protože o žádném šeku nebyla řeč.

Harrison se mé nové podobě dlouho srdečně smál. Potom přede mě postavil šálek a konvici, nalil mi kávu a otevřel na stole knihu, která nepříjemně zapáchala.

"Nevěděl jsem, že jsi bibliofil," řekl jsem. "Taky mám slušnou sbírku, ale všechno na umělém papíře. Tohle není faksimilový tisk, co?"

"Je to originál z Witzingerovy pozůstalosti... Mám permanentku do centrálního archivu." Přistrčil mi knihu po desce stolu. 'Atlas Rand McNallyho z roku 1938...'

"Kdo byl Witzinger?" zeptal jsem se.

Tommy Harrison má řadu akademických titulů a rád přednáší; tím pádem se mi dostalo vyčerpávající informace. Krátce řečeno - Ralph Witzinger byl zazobaný geograf amatér a napsal pár knížek o svém speciálním hobby - zmizelých a neexistujících ostrovech a zemích. Když někdy před padesáti léty zemřel, odkázal sto tisíc tvrdých jako cenu pro toho, kdo. pro kterýkoli objekt najde uspokojující vysvětlení. Nejspíš mu ve stáří strašilo ve věži, jenže poslední vůle je poslední vůle, a tak šlo sto tisíc US dolarů do sejfu kuratoria, které si tehdy Ralph Witzinger sám vybral. Do dneška je to úctyhodné sdružení; jedním z členů je dokonce bývalý zahraniční ministr Nového Zélandu Geoffrey Fitzjames.

"No dobře," řekl jsem, když Harrison konečně vypnul. "Věděl Ralph Witzinger o Ostrově hrůzy?"

"Podívej se semhle."

Hleděl jsem na mapu části jihopolárního moře s cípem Jižní Ameriky a pobřežím Antarktidy od Palme-rova souostroví k mysu Adare. Na místě, které mi označil Jack Parsons, byla tečka s nápisem Dougherty Island.

"No kruci," řekl jsem. "To jsem blázen."

Harrison listoval v dalším atlasu, měl černé desky se spoustou zlatých písmen a hřbet z ozdobně tlačené kůže. Smrděl ještě víc než ten první. "To je velice seriózní dílo," řekl Harrison. "Andrees neuer allgemeiner und osterreichisch-ungarischer Handatlas, vydaný ve Vídni roku 1900. Prosím, porovnej si to. Tuhle je mapa Jižních polárních krajů, jak se tehdy říkávalo."

Na první pohled mě upoutala obrovská bílá plocha s nápisem Unerforschtes Gebiet, jen spoře olemovaná hnědými proužky na místech Antarktického poloostrova, Viktoriiny země a Wilkesovy země od stošedesátého poledníku ke Knoxovu pobřeží; z celého zbytku Východní Antarktidy vystupoval jen flíček s nápisem Semp Ld. a mezi padesátým a pětáctýřicátým stupněm Enderbyho země. A dobrých čtrnáct set kilometrů na sever od ještě

neobjevené Země Marie Byrdové, beznadějně ztracený ve vybledlé modři, byl na mapě nepatrný oválek a dojemně pečlivý nápis hlásal: Dougherty Insel.

"Tuhle máš francouzský atlas z roku 1912." pokračoval Harrison. "Ile de Dougherty. A tohle je holandská námořní mapa, vydaná v Amsterdamu roku 1923... Taktéž doporučuji ctěné pozornosti velice podrobný Frey-tagův atlas z roku 1927... Přečti si: Dougherty od. Keates In."

"Co znamená to od. ?!"

"Oder. Po našem oř. Tedy Doughertyho nebo Keate-sův ostrov."

"Ještě něco?"

"Na závěr malá kuriozita... Mapa světa. Vydaná roku 1953 firmou Orbis v Praze. Mají tam ostrovy hned dva, jeden Doughertyho a jeden Keates u v. Můj soukromý objev." usmál se samolibě. "Oficiálně je poslední mapa, která uvádí Doughertyho ostrov, ten McNally z roku 1938."

"Oficiálně? Co tím myslíš, Tommy?"

"Zavolal jsem databanku ve Washingtonu. Na heslo Dougherty mi computer našel kromě Witzingerových studií dílo Oddities od jistého Rupperta T. Goulda, vydané v Londýně roku 1928. Gould byl jeden z Witzingerových předchůdců, dokonce s mnohotn širším záběrem - například napsal knížku o lochenské obludě. Ale vraťme se k Oddities; na stránkách 233 až 247 se autor zabývá Doughertyho ostrovem. V podstatě jde o tohle: V roce 1841..."

Tiše jsem zakvílel a nalil si další šálek kávy, zatímco Harrison listoval v poznámkách.

"V roce 1841," pokračoval, "objevil kapitán anglické velrybářské lodi James Stewart, jménem Dougherty. na padesátém devátém stupni dvacíti minutách jižní šířky a sto dvacíti stupních dvacíti minutách západní délky pět až šest mil dlouhý ostrov s vysokým příkrým břehem, zasněžený a snižující se do vnitrozemí. V následujících letech ostrov viděla celá řada námořníků... Jistý kapitán Deates z bristolské lodi Louise popsal ostrov velmi podrobně v roce 1860, zmínil se o ledovci, který uvázl na pobřeží, a určil polohu asi padesát devět dvacet jedna jih a sto devatenáct nula sedm západ, což souhlasí s měřením kapitána Doughertyho mezích tehdejších navigačních možností. Chronometr kapitána Keatse po návratu kontrolovali a zjistili, že maximální možná nepřesnost činí sotva třetinu míle. Ještě roku 1886 viděl ostrov kapitán William Stennard z lodi Cingalese. Tenkrát tam byl čilý ruch, protože kvetlo vdrybářství a tu-leňářství, takže možná ostrov viděla a znala spousta posádek loveckých lodí. Možná, že tehdy vznikla ta povídačka... Po roce 1886 už ho zřejmě neviděl nikdo, i když na mapách strašil až do poloviny minulého století."

1 dokončení příště)